

IANCU DE HUNEDOARA

ȘI LEGENDA FÂNTÂNII DIN CASTEL

ilustrații de
Alexia Udriște

SIMONA ANTONESCU

nemi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANTONESCU, SIMONA
Iancu de Hunedoara și legenda fântânii din castel / Simona Antonescu;
il. de Alexia Udriște. - București: Nemira Publishing House, 2021
ISBN 978-606-43-0993-8

I. Udriște, Alexia (il.)

821.135.1

Simona Antonescu • Alexia Udriște
IANCU DE HUNEDOARA ȘI LEGENDA FÂNTÂNII DIN CASTEL

© Nemira, 2021

Redactor: Maria TĂNĂSESCU
Lector: Irina CERCHIA
Coperta: Alexia UDRIȘTE, Alexandru CSUKOR
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de MONITORUL OFICIAL R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0993-8

Prolog

Manuscrisul Gemenilor ascuns în cufărul din pod are înscrise în el numele tuturor gemenilor născuți vreodată în familie. Dacă Manuscrisul este deschis atâta vreme cât soarele se află pe cer, atunci toate numele se șterg, iar în familie nu se vor mai naște niciodată copii.

Ilinca și Călin, cei mai mici gemeni din familie, descoperă Manuscrisul și își caută propriile nume în paginile lui, dar din greșeală șterg totul. Acum copiii trebuie să se întoarcă în timp,

în trecutul propriei lor familii, în căutarea numelor dispărute.

Aventurile celor doi gemeni i-au purtat până acum în locuri ca cetatea Sarmizegetusa, vechiul port Histria, cnezatele de demult ale celor dintâi voievozi valahi sau Regatul României de pe vremea Reginei Maria. De-a lungul primelor lor aventuri, copiii i-au cunoscut pe Decebal, Mircea cel Bătrân, Vlad Țepeș sau chiar au asistat la încoronarea Regelui Mihai I ori la Marea Unire.

O taină adâncă iese încet la iveală de-a lungul acestor călătorii. Solomonarul Genune îi urmărește pe copii și o poveste veche a familiei pare să reînvie. Misterul este pe punctul de a fi dezvăluit în acest volum, iar taina manuscrisului iese la iveală.

Aceasta este cea de-a noua călătorie a copiilor.

1

Bunicule, spune drept: ești solomonar?

– Totul a început acum multe mii de ani, să fie cinci ori poate chiar șase, vorbea bunicul încet, abia auzit. Nimeni nu mai poate să spună astăzi cu siguranță, pentru că numărătoarea s-a pierdut în negura vremurilor. Într-unul din orașele înfloritoare de pe teritoriul Moldovei noastre de astăzi, trăia Alma împreună cu bărbatul

ei, preot al Marelui Templu al Soarelui, și cei șapte băieți ai lor.

În jurul mesei din bucătărie, bunicul Zosim, Ilinca și Călin curățau nucile pentru cozonac. Se apropia Crăciunul, vreme de povești depănate în șoaptă. Afară se zbătea un vifor turbat care încerca să scoată ferestrele din balamale. Bunica cerceta cu luare-aminte tăvile pentru cozonaci, alegându-le pe cele mai potrivite cu o știință pe care numai ea o avea.

– Cum se numea orașul lor, bunicule? întreba Călin, scoțând miezul dintr-o coajă și strecurând jumătate în gură, pe furiș.

– Cucuteni, răspunse bunicul, prefăcându-se că nu vede hoția. Alma împreună cu bărbatul său și cei șapte băieți ai lor locuiau în Cucuteni, cel mai înfloritor oraș de pe pământurile stăpânite de oameni acum cinci ori șase mii de ani.

Pentru încheierea cu bine a primului lor trimestru de școală, bunicul Zosim le promisese celor doi frați că le va destăinui, în sfârșit, întreaga taină a Manuscrisului Gemenilor. Undeva, într-un loc nici ascuns, nici la vedere, știut și neștiut, se afla o carte care cuprinde numele tuturor gemenilor născuți în familie din veac. Așa grăia povestea. Așa începuse bunicul lor, în urmă cu câțiva ani, adăugând apoi noi și noi minunății care stârneau imaginația copiilor.

Între timp, Ilinca și Călin descoperiseră pe pielea lor multe alte amănunte care păreau să adâncească taina și mai mult, în loc să limpezească lucrurile. Își aminteau cu strângere de inimă toate întâlnirile lor cu solomonarul Genune: pe vremea regelui dac Decebal, când îi apăraseră Pasărea Măiastră, într-o luptă care stârnise furtună pe cerul senin. Apoi pe vremea

cneazului Litovoi, când solomonarul izbutise să-i răpească și îi ținuse captivi la Școala Solomonarilor din Crângul Pământului, pe vremea nobilului dac Aeticus, când o siluetă ascunsă într-o misterioasă mantie neagră îi urmărise pe străduțele vechiului port Histria, ori pe vremea voievodului Vlad Țepeș, când nouă solomonari călare pe nouă balauri ajutaseră la victoria împotriva turcilor.

Bunicul Zosim le mărturisise într-o seară că singurele ființe care se pot împotrivi unui solomonar sunt Pasărea Măiastră și Meșterii Pietrari. Totuși, copiii rămăseseră cu multe alte întrebări:

– Cine sunt Meșterii ăștia Pietrari, bunicule? De unde au ei puteri atât de mari și care sunt, mai exact, acestea? Cine scrie Manuscrisul Gemenilor și cum a început toată povestea? Bunicule, spune drept: ești solomonar?

Această de pe urmă întrebare a gemenilor îl făcuse pe bunicul Zosim să decidă că a sosit vremea ca Ilinca și Călin să afle taina manuscrisului.

– Pe vremea aceea, continuă bunicul, solomonarii încă mai umblau pe fața pământului, amestecându-se cu oamenii și trăind în bună înțelegere. Orice lac cu ape răcoroase de la munte era, pe atunci, o crescătorie de balauri. Școala Solomonarilor din Crângul Pământului era mult mai mare și întotdeauna plină de ucenici care se pregăteau să devină solomonari înțelepți.

Bunica spălă o portocală și începu să-i radă coaja într-o farfuriuță, umplând bucătăria de aroma Crăciunului. Bunicul se ridică dintre copii și deschise ușa cuptorului, potrivind focul pentru viitorii cozonaci. Cei doi frați schimbă o privire pe deasupra mesei pline de nuci sparte,

coji împinse într-un colț și castronele pline cu miez, cacao și zahăr.

Mișcându-se cu gesturi vrăjite prin bucătăria încărcată de mirosuri dulci, bunicul le povesti despre ziua în care la ușa Almei sosise, odinioară, solomonarul Genune, foarte tânăr pe vremea aceea. Cei mai mici dintre băieți, gemenii Tocun și Matak, se jucau în fața casei, iar Genune rămăsese cu privirea la ei, în vreme ce Alma îi turna o fiertură întremătoare de salvie și măceșe.

– Frumoasă cană, îi spuse solomonarul, ocotind adevăratul motiv al vizitei sale.

– Eu am făcut-o, răspunse Alma, mândră de spiralele duble pe care le pictase pe toate cămile casei lor. Am modelat-o din lut la roata din spatele casei, am ars-o în cuptorul de afară și am pictat-o cu chinovar roșu și argilă galbenă.

Solomonarul Genune sorbi fără grabă o înghițitură din fiertura dulce-amăruie, aromată, mai înainte de a vorbi din nou. De afară răzbatteau chiotele vesele ale gemenilor care alergau prin iarbă.

– Băieții au crescut, spuse el. Ce vârstă au acum?

– Au împlinit nouă veri de curând, răspunse mama băieților, iar în privirea ei scânteie pentru o clipă mândria.

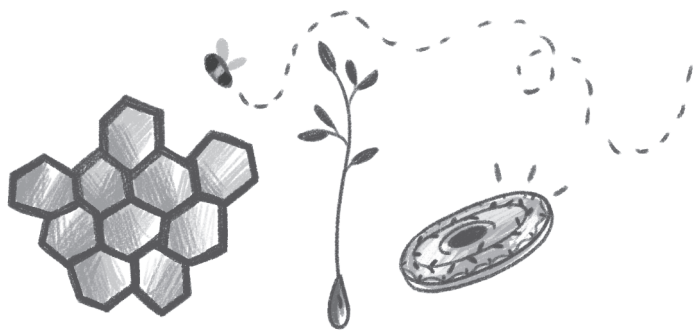
Apoi înțelese în sfârșit. Ochii i se măriră și lumina lor își schimbă strălucirea. În piept i se zbătu pentru o clipă o pasăre, iar Alma trase adânc aer ca să o domolească.

– Ai venit după al șaptelea fiu, șopti ea încă neîncrezătoare că o astfel de onoare era făcută familiei lor. Ați fost anunțați că s-a născut.

Matac era al șaptelea fiu al celui de-al șaptelea fiu. Astfel de băieți soseau pe lume cu menirea și puterea de a fi solomonari. În cazul unor astfel de nașteri rare, cei mai înțelepți solomonari primeau semne care le dădeau de veste, iar băiatul era mai apoi urmărit cu toată atenția până când împlinea nouă ani, vârstă la care era luat la Școala Solomonarilor din Crângul Pământului.

Solomonarul Genune dezlegă de la brâu un săculeț din piele frumos lucrat și îl așează în mijlocul mesei, cu gesturi ceremonioase. Alma știa

ce se află în săculeț. Toate mamele de băieți visau în taină ca la ușa lor să sosească odată un solomonar cu un astfel de săculeț pe care îl va lăsa în schimbul unui băiat. În săculeț se afla un ban de aur ce trebuia să țină locul comorii care era luată din casă, un fagure de miere ca să îndulcească inima mamei ce nu avea să-și mai vadă fiul, o sămânță de chiparos ce trebuia sădită în fața casei și din care avea să crească un copac înalt și drept, ca semn de viață lungă pentru familia care dădea lumii un solomonar.

– Care dintre ei este? întrebă Genune, încercând să-i deosebească pe cei doi gemeni care se jucau afară, fără să aibă habar că în spatele ferestrei li se hotăra soarta.

– Cel de-al șaptelea născut este Matak, răspunse Alma. Este mai cugetat decât geamănul său, mai înclinat să cântărească bine toate posibilitățile înainte de a lua o hotărâre și din pricina aceasta mai temător.

În seara aceea, înainte de culcare, Alma îi dădu lui Matak vestea cea mare. Tatăl gemenilor și frații mai mari se perindară pe la culcușul lui Matak, lăsându-i fiecare câte un dar de despărțire. Îl priveau cu un respect nou, așa cum se cuvenea să fie privit un privilegiat, un copil ales, care avea să petreacă șapte ani la Școala Solomonarilor, deprinzându-se să

supună ploaia și grindina, să stăpânească forțele naturii și să poruncească furtunilor.

Numai că, în inima nopții, Tocun își auzi fratele plângând cu multă amărăciune sub blănurile cu care erau înveliți.

- Nu te bucuri că vei fi solomonar? îl întreabă Tocun.

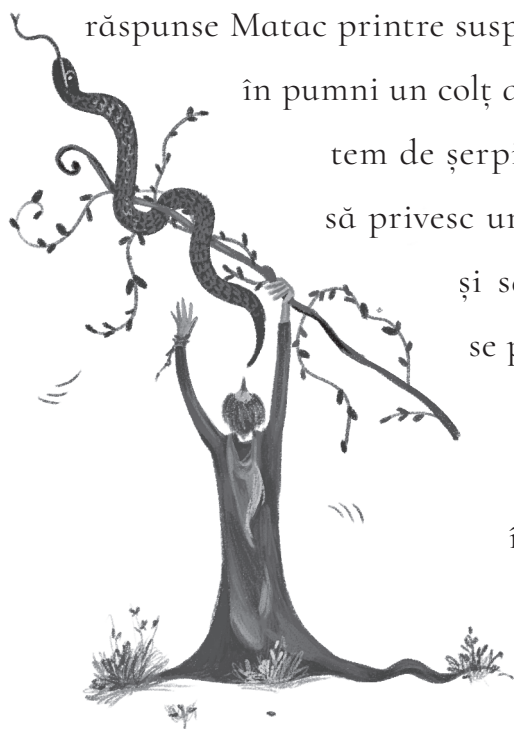
- Voi locui sub pământ, voi fi despărțit de mama și mă vor obliga să călăresc balauri, răspunse Matac printre suspine, frământând

în pumni un colț al cămășii. Eu mă tem de șerpi. Cum voi izbuti să privesc unul drept în ochi

și să-i poruncesc să se prefacă în balaur,

aruncându-l cu vârful toiagului

în înaltul cerului?

Cei doi gemeni rămaseră treji tot restul nopții, învârtind problema pe toate părțile. Mai curajos și mai dornic de aventuri, Tocun încercă să-l convingă pe fratele său că soarta solomonarilor este invidiată de orice băiat din ținuturile lor. Îi vorbi cu însuflețire despre tainele neasemuite pe care le avea să le afle la Școala Solomonarilor și despre vrăjile pe care avea să le învețe. Matac însă nu se lăsă convins și continuă să plângă cu deznădejde până în zorii zilei.

– Du-te tu în locul meu, spuse el pe când se făcea dimineață.

Așa se făcu că, atunci când tânărul solomonar Genune sosi să-și ia ucenicul, băiatul care plecă cu el era Tocun, cel mai curajos dintre gemeni. Solomonarul îl ascunse într-o mantie cu glugă, făcută special după măsura noului învățăcel, îl urcă alături de el pe spinarea balaurului

Sâmbur și se ridicară în înaltul cerului, dispărând în nori.

Înșelăciunea gemenilor fu descoperită după numai câteva zile de solomonarii mai bătrâni. Tocun se dovedi foarte înzestrat la *Dezvoltarea vorbirii* – compunerea spontană a vrăjilor rimate, gramatica descântecelor de deochi și abilități de comunicare cu alte specii. Profesorii de *Istoria magiei pentru începători* și *Meteorologie* erau mulțumiți de noul ucenic adus de Genune. Totuși, înțelepții Școlii Solomonarilor îl priviră bănuitori pe Tocun încă din prima zi. Băiatul nu stârni nicio tulburare printre balaurii din lacul subteran, niciunul nu se ridică la suprafață ca să-l adulmece, ci rămăseră cu toții indiferenți, ca și cum nici nu l-ar fi văzut.

– Acesta nu este al șaptelea fiu al celui de-al șaptelea fiu, spuseră solomonarii cei mai bătrâni,

cerând socoteală lui Genune pentru cele ce se petreceau.

– Am mers pe urma tuturor semnelor, se apără tânărul solomonar Genune. La nașterea lor, Peștera Polovragi a răsunat o zi și o noapte de șoapte tainice, chemări și porunci abia ghicite care veneau din adâncuri. Toți balaurii din lacul subteran s-au ridicat și și-au luat zborul prin deschizătura îngustă din bolta de piatră, îndepărtându-se spre răsărit într-un șir nesfârșit de aripi de pe care șiroia apa lacului. Le-am luat atunci urma, călare pe Sâmbur al meu, și i-am aflat rotindu-se ca un vârtej pe deasupra casei Almei din Cucuteni.

– Și de ce spui că toate acestea s-au întâmplat la nașterea LOR? întreabă Marele Maestru al Școlii Solomonarilor, cu chipul ascuns în umbra glugii negre.

- Matak are un frate geamăn, răspunse Genune, dezlănțuind cu aceste cuvinte hohote de râs printre ceilalți solomonari.

- Acesta nu este Matak, se veseliră ei. Ai adus pe fratele său geamăn. Te-au înșelat doi băieți de nouă ani.

Râsetele lor strânseseră inima solomonarului Genune. Terminase școala abia de o sută de ani și până acum primise numai sarcini ușoare, de începător: să răspundă chemării vreunui sat chinuit de secetă ori să ferească de grindină lanurile de grâu. Aducerea noului ucenic la școala din Peștera Polovragi fusese cea dintâi misiune adevărată de solomonar cu drepturi depline. Iar acum, toată școala râdea de el.

Tocun își strânse lucrurile într-o bocceluță și fu trimis înapoi, la părinții lui din Cucuteni, după numai câteva zile petrecute printre

ucenicii solomonari. Pe când trecea prin dreptul fierăriei Faurului Pământului, îndreptându-se spre ieșirea din școala-oraș, Genune se ivi în spatele băiatului și, îndreptând vârful toiagului către el, rosti cu glas de tunet blestemul care avea să străbată veacurile:

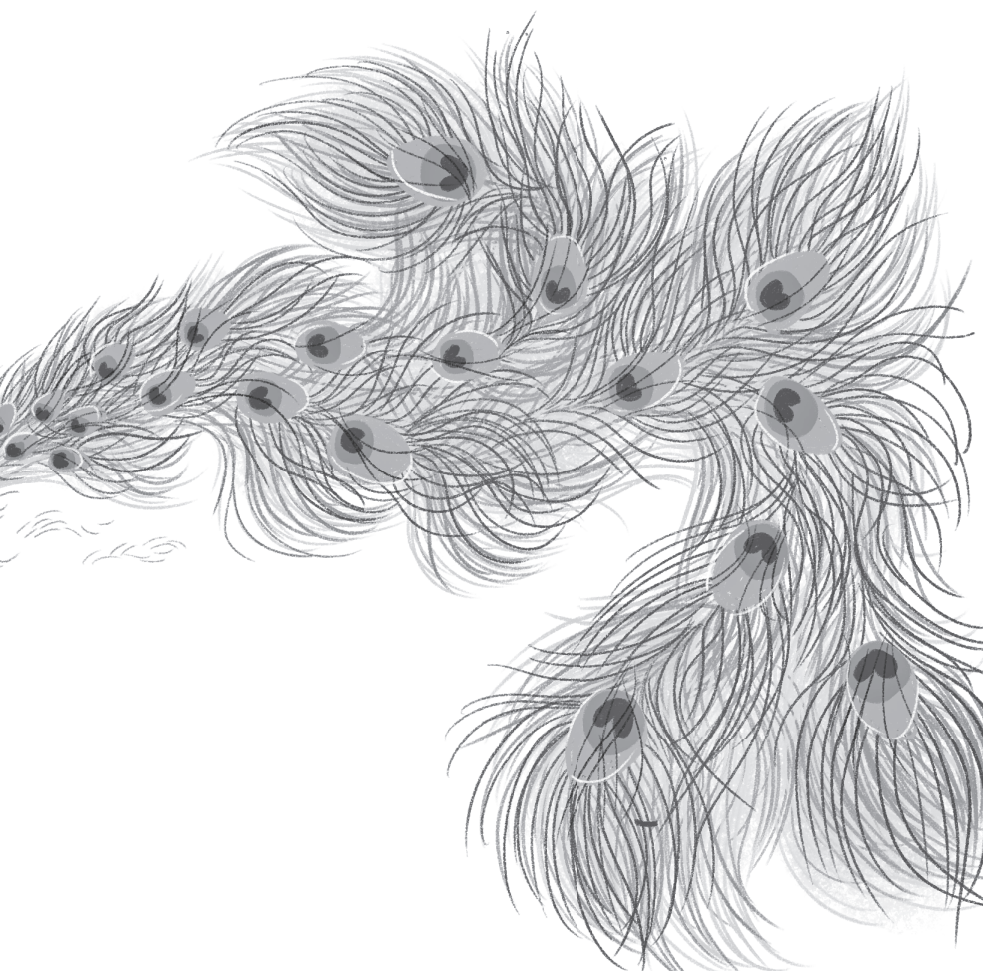
– Pentru dezonoarea pe care ați adus-o numelui meu și pentru cutezanța de a înșela un solomonar, fie ca neamul vostru să se stingă odată cu voi, Tocun și Matac! Să nu se mai nască nicio-dată copii în familie!

Puntea cea îngustă din piatră se cutremură sub pașii lui Tocun. Din hăurile întunecate se ridică un geamăt prelung care umplu peștera de ecouri. Lacul subteran dădu în clocot, tulburând balaurii care prinseră

a scoate flăcări pe nări, luminând înfricoșător
tot locul.

Numai într-un singur colț, lumea din adâncuri rămase liniștită și senină, neatinsă de furtuna dezlănțuită de Genune. O pasăre de aur cu gâtul frumos de lebădă și cu coadă de păun

plutea printre coloanele de piatră. Pe cap purta o coroană care se oglindea frumos în miile de picături de apă aninate de stalactite.

– Să nu se mai nască niciodată copii în familie decât atâta vreme cât numele fiecărei perechi de gemeni va fi însemnată într-un manuscris fermecat, iar paginile vor purta aceste trei peceti de mărgean, grăi Pasărea Măiastră, căci ea era făptura care plutea calmă în mijlocul peșterii.

La auzul glasului ei blând, geamătul născut din hăuri se stinse, apele lacului se liniștiră ca prin farmec, iar balaurii se scufundară înapoi, în adâncurile lui. Pasărea Măiastră scoase dintre penele de sub aripă trei peceti nu mai mari decât un deget, cu mâner din lemn de cireș. Capetele lor aveau sculptate în mărgean

trandafiriu vulturi încoronați, lei ridicați pe labele dinapoi și castele cu creneluri.

– Fie ca toate numele din manuscris să se șteargă, dacă va fi deschis, câtă vreme soarele se află sus, pe cer! aruncă furios solomonarul Genune o ultimă completare a blestemului.